



Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.064/2026/4.

A felperes:

Felperes1 (tart. hely: Alperes1 Cím2)

A felperes képviselője:

dr. Mihály Rita pártfogó ügyvéd (Cím3)

Az alperes:

Alperes1 (Cím2)

Az alperes képviselője:

dr. Varga-Lazányi Irén jogtanácsos (Cím2)

A per tárgya:

sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék, P.20.321/2025/30. sorszám

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes, 31. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének az eljárási illeték összegére vonatkozó rendelkezését részben, akként változtatja meg, hogy az állam terhén maradó eljárási illeték összegét 289.500 (kétszáznyolcvankilencezer-ötszáz) forintra felemeli.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a feljegyzett 480.000 (négy száznyolcvanezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

A pártfogó ügyvéd díjának viselése a felperes terhére esik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a felülbírálat alapjául is elfogadott tényállás szerint a felperes 2022. március 11. napjától szabadságvesztés büntetését tölti az alperesi büntetés-végrehajtási intézetben. A felperes országosan kiemelt fogvatartott, jelenleg az V. kategóriába tartozó elítélt, fogvatartása során a büntetés-végrehajtási intézetben a rá vonatkozó ún. „egyedi biztonsági előírás” szabályai alapján kell eljárni. Az „egyedi biztonsági előírás” korlátozza a felperesnek a közösségben való részvételét: ezért a felperes jelenléti oktatásban, és istentiszteleteken nem vehet részt.

[2] A felperes a Börtönlből került átszállításra az alpereshez, a fogvatartott letéti zsákjának tartalmát 2022. március 22. napján Személylél, az alperes alkalmazottjával egyeztetve. A felperes letétjében fényképek nem szerepeltek. A letéti zsákban egy levél volt, amely 2023. június 23. napján a felperes kérésére a letétjéből a felpereshez került.

[3] A Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnoka rendelkezése alapján a 2024/2025-ös tanévben a fogvatartottak csak jelenléti oktatásban részesülhetnek.

[4] A fogvatartottak a büntetés-végrehajtási intézetben kipát zárkán kívül nem viselhetnek, a zárkában tüzet nem gyújthatnak.

[5] A felperes 2024. augusztus 5. napján orvosi ellátást kért. 2024. augusztus 6. napján az alperes ápolója megvizsgálta. 2025. február 5. napján is jelezte, hogy orvosi ellátást szeretne. Az alperes ápolója még aznap megvizsgálta. Az alperes orvosa 2025. március 27. napján – közgyógyellátáshoz szükséges gyógyszeres lista elkészítése miatt - vizsgálta meg a felperest.

[6] Felperes módosított kereseti kérelmében annak a megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy

- a 2024/2025-ös tanévben jelentkezését elutasítva kizárta az oktatásból;

- az orvosi vizsgálat iránti kérelmeit nem, illetve késedelmesen teljesítette;

- az általa letétbe helyezett személyes tárgyait (levelek, fényképek, képeslapok) nem megfelelően vette nyilvántartásba, eltűnésük miatt nem intézkedett;

- vallásgyakorlásához (zsidó istentiszteleten való részvétel, kipa viselése csak zárkán belül, gyertyagyújtásra nem adott engedélyt) nem biztosított lehetőséget ,

megsértette az emberi méltósághoz, való jogát és embertelen, megalázó büntetésnek vetette alá. Kérte kötelezni az alperest a jogsértés miatt 3.600.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére.

[7] Kereseteit azzal indokolta, hogy 2024. augusztus 5-én szeretett volna orvoshoz jutni, erre azonban csak 2024. október 3. napján került sor. Ezt követően 2025. február 5-én is orvosi ellátást kért, de csak 2025. március 27. napján jutott el az orvoshoz. Azt elismerte, hogy a kérelmeit követően az ápoló megvizsgálta, de arra hivatkozott, hogy nem ápolói, hanem orvosi vizsgálatra tartott igényt, mert olyan panasza volt, amelynek a kivizsgálásához orvosra lett volna szükség.

[8] Állította, hogy 2022. szeptember 29. napján leveleket és fényképeket rakott be a letétjébe, ezeket „levél számolatlan” bejegyzéssel vették letétbe és ezek később eltűntek a letétjéből.

[9] A vallásgyakorlás körében azt sérelmezte, hogy alperes nem biztosította számára a zsidó istentiszteleten való részvételt, a kipa viselését csak zárkán belül engedélyezte, gyertyagyújtásra nem adott engedélyt. Előadta, hogy zsidó vallásúnak vallja magát, ezért is jelölte meg Személy2 rabbit kapcsolattartóként.

[10] Nem vitatta sem azt, hogy V. kategóriába tartozó elítélt, sem azt, hogy a 2024/2025-ös tanévben csak jelenléti oktatásra volt lehetőség a bv-intézetben, ennek ellenére sérelmezte, hogy az oktatásban nem vehetett részt.

[11] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperes által hivatkozott személyiségi jogsértések megtörténtét és a sérelemdíj jogalapját, valamint összegét. Arra hivatkozott, hogy a felperes V. kategóriába tartozó elítélt, akiről ún. egyedi biztonsági előírás készült, mert személyisége agresszív, dühkitörései vannak. Ezért közösségbe a bv-intézetben belül nem bocsájtható, közösségi oktatásban más fogvatartottakkal együtt nem vehet részt. Mivel a 2024/25-ös tanévben a fogvatartottak részére csak jelenléti oktatás került megszervezésre, erre a felperes emiatt nem mehetett el.

[12] Előadta, hogy a felperes 2024. augusztus 5-én és 2025. február 5-én jelezte azt, hogy orvosi ellátást szeretne és az ápoló 2024. augusztus 6-án és 2025. február 5. napján meg is vizsgálta. Megjegyezte, hogy a 2024. augusztus 6-i vizsgálatra azért is került sor, mert a felperes biztonsági elkülönítésbe került, amit kötelező egészségügyi vizsgálat előzött meg. Azt is kiemelte, hogy a biztonsági elkülönítés időtartama alatt két óránként egészségügyi vizsgálat zajlott, és ezek alapján sem volt indokolt a felperest orvoshoz vinni.

[13] A letétkezelést érintő keresettel szemben azzal védekezett, hogy 2022. március 11-én fogadta be felperest, aki az alperesi bv. intézethez a Börtönléből érkezett és a 3826 számú tárgyszelvény tartalmazza azokat az ingóságokat, amelyeket magával hozott. A felperes által kifogásolt levelek még Városlott kerültek leltározásra 26-os tétel alatt, és az sopronkőhidai tartózkodás alatt nem került felbontásra. 2022. szeptember 29. napján a tárgyszelvény alapján a felperes nem rakott leveleket, fényképeket a letétjébe.

[14] A felperes vallásgyakorlás kapcsán előadta, hogy a felperes kapcsolattartóként jelölte meg Személy2 rabbit, arra hivatkozással, hogy zsidó vallásúnak tartja magát. Rámutatott, hogy a kapcsolattartó rabbi tájékoztatása szerint a felperes nem felel meg azon szabályoknak, hogy zsidó vallásúként zsidó istentiszteleten vehessen részt. Ezen felül V. kategóriába tartozó elítéltként közösségi istentiszteleten sem jelenhet meg. Arra is hivatkozott, hogy a kipa (mint vallási kegytárgy) viselése a felperes részére zárkán belül engedélyezett, de istentiszteleten kívül a bv. intézet egyéb területén fogvatartottként nem viselheti a fogvatartottak azonos ruházatára vonatkozó előírás miatt. Végül kiemelte, hogy a fogvatartottak részére az istentiszteletet leszámítva a gyertyagyújtás a bv. intézet területén sehol, semmilyen alkalomból nem engedélyezett.

[15] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperesi pártfogó ügyvéd díját a felperes köteles viselni, a feljegyzett 199.500 forint eljárási illeték a Magyar Állam terhén marad. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 258.600 forint perköltséget. Megállapította, hogy a peres felek ezt meghaladóan az eljárás során felmerült költségeiket maguk viselik.

[16] Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában rámutatott, hogy a személyiségi jogok „anyajoga” az emberi méltósághoz való jog: valamennyi személyiségi jog az emberi méltósághoz való jogra vezethető vissza, amennyiben pedig a hivatkozott jog nem vezethető vissza a sérelmet szenvedő emberi méltóságára, úgy az a jog nem a sérelmet szenvedő személyiségi joga, annak megsértése esetén a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 2:51-53.§-ai szerinti jogkövetkezmények alkalmazhatóak. A felperes által hivatkozott „embertelen, megalázó büntetés” nem személyiségi jog, a fogvatartottak emberi méltóságát sértő magatartás vagy mulasztás eredményének megítélése lehet „embertelen, megalázó büntetés”, de a fogvatartott megsértett személyiségi joga ilyenkor is az emberi méltóság. Arra is rámutatott, hogy a felperes emberi méltóságához nem köthető a letéti tárgyai kezelése körében előterjesztett igénye, így az nem személyiségi jogi igény. A felperes orvosi vizsgálat körében előterjesztett igénye sem az emberi méltósághoz kapcsolódó jogsérelem.

[17] Az elsőfokú bíróság a felperesi tényállításokat érdemben vizsgálta. A felperes oktatásban történő részvétele kapcsán idézte a büntetések, az intézkedések, egyes

kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bvtv.) 102. § (1) bekezdés d) pontját, miszerint az elítélt V. kategóriába sorolása esetén a bv. intézetben belül a számára kijelölt területen egyéni kockázatértékelése alapján *da*) engedéllyel és felügyelet mellett, *db*) felügyelet mellett, vagy *dc*) kivételesen felügyelet mellett, a kijelölt részlegen ellenőrzéssel mozoghat.

[18] A peres felek egyező előadása alapján megállapította egyrészt, hogy a felperes V. kategóriába tartozó elítélt, másrészt, hogy a 2024/2025-ös tanévben a fogvatartottak részére csak jelenléti oktatásra volt lehetőség. tanúl tanúvallomása alapján rögzítette, hogy – azon túlmenően, hogy a V. kategóriába tartozó elítélt -, a felperes fogvatartásának körülményeire ún. egyedi biztonsági előírás született, amely korlátozta a felperes közösségben való részvételét, így kizárta őt a jelenléti oktatásból. Ennek megfelelően a felperesnek nem volt lehetősége közösségbe menni, így a kizárólag jelenléti formában megszervezett oktatásban részt venni.

[19] Rámutatott, hogy az orvosi vizsgálat elmaradására alapított kereseti kérelem kapcsán a felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy az által megjelölt időpontokban olyan panaszokat jelzett, amelyek orvosi ellátását indokolták volna. Ezen panaszok ismeretében lehetett volna megítélni azt, hogy elegendő volt-e az ápolói vizsgálat vagy orvosi vizsgálatra lett volna szükség. A felperesnek a panaszai ellátásával kapcsolatos szakértői bizonyításra irányuló indítványát elutasította arra hivatkozva, hogy a felperes nem bizonyította milyen panaszokkal igényelte az orvosi ellátást. Bár okirati bizonyítékokra hivatkozott, de azokat a bíróság felhívására nem csatolta. Ezért alaptalanul sérelmezte az orvosi ellátás hiányát, illetve annak késedelmes megtörténtét.

[20] A felperes letétjéből eltűnt tárgyakkal összefüggésben annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes 2022. március 11. napjától fogvatartott az alperesnél, ezért az ezt megelőzően, a Börtön1 által letétként rögzített ingóságok vonatkozásában a letét rögzítésének esetleges hiányosságaiért nem tartozik felelősséggel. Az alperes által P.20.321/2025/8/A/5. számon becsatolt tárgyszervény alapján az ott 26. sorszámon szereplő „levél számolatlanul H” tárgyat még a Börtön1 vette a felperes letétjébe. Az alperes által P.20.321/2025/8/A/6. számon becsatolt tárgyszervényből pedig azt is megállapította, hogy az ott 19. sorszámon szereplő „levél számolatlanul H” tárgy felperes részére történő kiadására 2023. június 23. napján sor került. Kiemelte, hogy a letéti tárgyak kapcsán a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy 2022. szeptember 29. napján leveleket, fényképeket helyezett el a letétjében. A felperes ebben a körben bizonyítási indítványt nem tett. Ezért a hivatkozott letéti tárgyak eltűnését, a nem az alperes által felvett letéti bejegyzés pontatlanságát alaptalanul sérelmezte az alperessel szemben.

[21] A felperes vallásgyakorlásával kapcsolatban az elsőfokú bíróság a Bvtv. 126. § (1), (3), (4), (5) bekezdéseire, 129. § (1) – (3) bekezdéseire és 133. § (2) bekezdésének h) pontjára hivatkozott. Rámutatott arra, hogy a felperes V. kategóriába történő besorolása és az ún. egyedi biztonsági előírás korlátozta a felperes közösségben való részvételét, így kizárta őt a – mindenfajta, nemcsak izraelita - közösségi istentiszteleteken való részvételtől. A gyertyagyújtás lehetősége pedig a Bvtv.129.§-a rendelkezései alapján kizárt a büntetés-végrehajtási intézetekben (mivel az elítélt nem tarthat magánál ehhez szükséges tárgyakat), így annak korlátozását a felperes köteles eltűrni: az alperes ezzel a tilalommal személyiségi

jogsértést nem valósított meg. Arra is kitért, hogy a kipa nem része az elítéltek formaruházatának, így a zárkán kívül a felperes nem viselheti azt.

[22] Az elsőfokú bíróság az alperes által csatolt, Személy3 börtönlelkésztől származó tájékoztatást annyiban vette figyelembe, hogy abból megállapítható, hogy az izraelita valláshoz való tartozásnak milyen feltételei vannak. (P.20.321/2025/25.) Azt nem vizsgálta érdemben, hogy a felperes e feltételeknek megfelel-e, mert a felperes istentiszteleteken való részvételének korlátozása, a kipa viselésének tilalma, a gyertyagyújtás tilalma nem kötődik ahhoz, hogy a felperes izraelita vallásúnak tekintendő-e vagy sem. Mindemellett megjegyezte, hogy a felperes fogvatartására tekintettel nem választhatja meg, milyen vallás szertartásain kíván részt venni, – a szabadságvesztés-büntetés foganatosításából adódó korlátozások mellett - olyan vallás szertartásain vehet részt, amelyen való részvételének feltételeit az adott vallás szabályai szerint teljesíti.

[23] A felperes személyes meghallgatását mellőzte. Ezt azzal indokolta, hogy a felperes személyes meghallgatása a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) szabályai alapján nem értékelhető az eljárásban, másrészt az a Pp. 230.§ (1) bekezdés alapján szükségtelen is volt: a perfelvételre alkalmas követelések vonatkozásában azt sem a jogvita kereteinek meghatározása, sem a per eldöntése, sem a tényállás megállítása nem igényelte.

[24] A perköltséget 4.200.000 forint pertárgy érték alapulvételével állapította meg, utalva arra, hogy sérelemdíj összegébe nem olvad be a felróhatóságtól független igény után számítható pertárgy érték, hiszen a felperesi követelés nem kizárólag sérelemdíj megítélésére vonatkozott, s éppen e többletigények miatt állapítható meg a törvényszék hatásköre is. A felperesi követelés a jogsértés felróhatóságtól független szankcióira is és sérelemdíj megfizetésére kötelezésre is irányult. Ilyen esetben a per tárgya értékének meghatározására hatályos jogszabályi rendelkezés nincsen. A jogalkotó rendelkezésének hiányában a pénzben kifejezett értékű követelések értékéhez a pénzben ki nem fejezhető követelések illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (a továbbiakban: Itv.) 39.§ (3) bekezdése szerinti vélelmezett értékét (egyszeres összegben) hozzáadta.

[25] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes fellebbezést jelentett be, melyben annak megváltoztatását és a kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát és az alperes perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

[26] Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást iratellenesen, a bizonyítékok egyoldalú és téves mérlegelésével állapította meg, melyből helytelen jogi következtetést vont le, ezért az ítélet megalapozatlan és jogszabálysértő. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság szinte kizárólag az alperes által becsatolt iratokra, illetve az alperes alkalmazottainak tanúvallomására támaszkodott és figyelmen kívül hagyta a felperes zárt intézeti elhelyezéséből eredő kiszolgáltatott helyzetét, korlátozott bizonyítási lehetőségét.

[27] Az egészségügyi ellátás sérelme körében álláspontja szerint indokolatlanul hátrította az elsőfokú bíróság rá annak bizonyítását, hogy panaszai objektíven is orvosi ellátást indokoltak volna. Egy fogvatartottól ugyanis nem várható el, hogy orvosi szaktudás hiányában előre diagnosztizálja önmagát és bizonyítsa saját tüneteinek orvosi relevanciáját.

Az ápolói vizsgálat nem helyettesítheti az orvosi diagnosztikát, az orvoshoz jutás hónapokig tartó, rendszerszintű és indokolatlan késedelme nem megfelelő ellátásnak minősül, mely súlyosan sérti az Emberi Jogok Európai Egyezményének 3. cikkét és az alaptörvény III. cikkét.

[28] A letéti tárgyak esetében szintén sérelmesnek ítélte a bizonyítatlanság terhére történő értékelését. A letéti nyilvántartás vezetése, annak pontossága és a későbbi egyértelmű bizonyítást megghiúsító bejegyzések alkalmazása az alperes érdekkörébe tartozó adminisztratív hiba.

[29] Arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el az alperes azon kimentését, hogy a rá vonatkozó, általa meg sem ismerhető egyedi biztonsági előírás automatikusan és érdemi vizsgálat nélkül felülírja a Bvtv. 83. § (3) bekezdése, valamint a 98. § (1) bekezdés e) pontja szerinti garanciális szabályt az oktatás vonatkozásában.

[30] Azzal is érvelt, hogy a vallásgyakorlás körében az elsőfokú bíróság jogsértően szűkítette le a Bvtv. 126. §-nak és a 164. § (8) bekezdésének rendelkezéseit. Az a magyarázat, miszerint a kipa nem része a formaruházatnak, ezért a zárkán kívül nem viselhető, a vallási meggyőződés kinyilvánításának szükségtelen és aránytalan korlátozása. A gyertyagyújtás mérlegelés nélküli tilalma helyett az alperesnek alternatív, biztonságos megoldásokat kellett volna keresnie.

[31] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozott döntést hozott, annak indokait részletesen kifejtette.

[32] A fellebbezés nem alapos.

[33] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül, a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem, ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Megállapította, hogy a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel.

[34] Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a peradatok okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg és abból levont jogi következtetései is megalapozottak.

[35] Az ítéltábla az oktatáshoz való joggal és a vallásszabadság jogával kapcsolatos indokok kivételével teljeskörűen osztja az elsőfokú bíróság ítéleti indokait. Azokat nem ismétli meg, csupán a fellebbezésben foglaltakra tekintettel nyomatékosítja az alábbiakat.

[36] A bv. intézet egészségügyi ellátó rendszerének megszokott, jogszabályokkal összhangban álló rendszere egészségügyi panasszal jelentkező fogvatartott esetében a megelőző, ápoló által elvégzett kontroll, melyet orvosi vizsgálat csak abban az esetben követ, ha az indokolt. Az ápolói vizsgálat a felperes által tett valamennyi egészségügyi panasz esetén

megtörtént. A felperes nem igazolt olyan panaszt, mely azonnali orvosi ellátást indokolt, és arra sincs adat, hogy a felperes állapota súlyosbodott volna az ápolói vizsgálatot követően, az orvosi ellátás elmaradása miatt.

[37] Az elsőfokú bíróság helytállóan telepítette a felperesre a bizonyítási terhet az orvosi ellátás hiányát sérelmező igény vonatkozásában, és megalapozottan állapította meg, hogy bizonyítási kötelezettségének a felperes nem tett eleget. Azt is helyesen állapította meg, hogy szakértő kirendelésére nem kerülhetett sor, mert állított tény hiányában bizonyítás nem lehetséges.

[38] A letét felperes által állított hiányosságaiával összefüggésben az ítéltábla is kiemeli, hogy a bv. intézetek által átvett tárgyakról vezetett letét célja a megőrzésre átvett tárgyak beazonosíthatósága és nyomonkövethetősége. Amennyiben a letét alapján az átadott tárgyak nem azonosíthatóak be, illetve legalább számszerűleg nem követhetőek, az ebből eredő bizonyítatlanság nem a felperes terhére esik. A perbeli esetben azonban a kereseti tényállásban megjelölt tárgyakat nem az alperesi bv. intézet vette át megőrzésre, ezért a letét esetleges hiányosságaira visszavezethető igény nem vele szemben érvényesíthető.

[39] A felperes az oktatáshoz való joga megsértését is felróva kérte a jogsértés megállapítását és sérelemdíj megfizetésére kötelezni az alperest. Az oktatáshoz való jog az Alaptörvény XI. cikk (1) bekezdése szerinti alapjog, ugyanakkor nem minősül a Ptk. XI. címe szerinti személyiségi jognak. A Kúria több alkalommal leszögezte, hogy az Alaptörvényben felsorakoztatott alkotmányos alapjogok nem minősíthetők egyben feltétlenül személyiségi jognak is (pl. Kúria Pfv. 21.192/2020.). A bírói gyakorlat egységes a tekintetben, hogy valamely alapjog sérelme csak akkor jelent személyiségi jogi sérelmet is, ha az alkotmányos norma megegyezik a Ptk. tételes szabályával, vagy valamilyen módon utal polgári jogi összefüggésre is.

[40] A művelődéshez (oktatáshoz) való jog biztosítása, s egyúttal a jog megsértésének orvoslását szolgáló eljárás meghatározása az állam kötelessége. Ennek elmulasztása, így a nem kellően hatékony jogorvoslat biztosítása az állam részéről valósíthat meg alaptörvényt sértő magatartást. Nem kizárt, hogy e jog megsértésével összefüggésben személyiségi jogsérelem is megvalósuljon, de erre történő hivatkozáskor a félnek meg kell jelölnie azt az további, az emberi méltóságból levezethető jogát, melynek sérelme megalapozza a Ptk. 2:51. és 2:52. §-ai szerinti igényét. A felperes ilyen további jogsérelemre nem hivatkozott, ezért az oktatáshoz való jogának sérelmére alapított keresete ezen okból nem megalapozott.

[41] Mindemellett az ítéltábla is rámutat arra, hogy a felperes V. kategóriába sorolt elítélt, azon belül pedig a bv. intézetekben tanúsított (szabályszegések, fegyelmi eljárások) magatartása miatt ún. kiemelt fogvatartott. E besorolása alapján, a biztonsági szempontokra figyelemmel a szabadságvesztés, az elzárás, az előzetes letartóztatás és a rendbíróság helyébe lépő elzárás végrehajtásának részletes szabályairól szóló 16/2014. (XII. 19.) IM rendelet 34. § (1) bekezdésének i) és j) pontjaira figyelemmel közösségi helyiségek használatára nem jogosult és oktatásban, képzésben magántanulóként, más fogvatartottakkal közösen a parancsnok engedélyével vehet részt. A felperes nem vitatta azt az alperesi tényelődést, hogy a 2024/25-ös tanévben az egyébként nem kötelezően szervezendő középiskolai oktatást

kizárólag jelenléti formában biztosította. Ezért a felperes kategória besorolása ki is zárta az ebben az oktatásban való részvételt.

[42] A vallásszabadsághoz való joggal kapcsolatban az elsőfokú bíróság elsődlegesen annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes V. kategóriába történő besorolása és az ún. egyedi biztonsági előírás korlátozta a felperes mindenfajta istentiszteleten való részvételét, ezért azt nem vizsgálta, hogy a felperes egyébként gyakorolhatta volna-e az izraelita vallási szokásokat.

[43] Az ítéltábla álláspontja szerint azonban elsődlegesen azt kell vizsgálni, a felperest megilleti-e azon vallás gyakorlásának joga, melynek megsértését állítja. Ha ugyanis e jog nem illeti meg, fogalmilag kizárt annak korlátozása és nem lehet azt vizsgálni, az alperes a felperes e jogát törvényes keretek között, arányosan korlátozta-e vagy sem.

[44] Az elsőfokú bíróság a 2025. november 25. napján tartott tárgyaláson tájékoztatta a felperest, hogy bizonyítania kell, a zsidó istentiszteleten történő részvételre a zsidó hitközség szabályai szerint jogosult. Figyelmeztette, bizonyítatlanság esetén a bíróság azt fogja megállapítani, hogy erre nem jogosult.

[45] A felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, az alperes által csatolt, Személy3 börtönlelkész által adott tájékoztatással szemben (mely szerint a felperes az izraeli vallásjog szerint nem gyakorolhatja a zsidó vallást, nem jogosult a kipa viselésére, ünnepi gyertyagyújtásra, illetve egyéb izraelita vallási meggyőződés kifejezésére) nem igazolta állítását. A vallásszabadság joga megsértésére alapított keresetei ezért ez okból alaptalanok.

[46] A felperes személyes meghallgatása az elsőfokú bíróság által megjelölt okokból, melyekkel az ítéltábla is egyetért a bizonyítás szempontjából releváns eredménnyel nem járt volna, ezért annak elutasítása nem sértett eljárási szabályt.

[47] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – az indokolás fenti, részbeni kiegészítésével – helybenhagyta.

[48] A pertárgy értékének megállapítása vonatkozásban az ítéltábla a Pp. 383. § (6) bekezdésre utalva felülvizsgálta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, mert azzal nem értett egyet. A személyiségvédelmi perekben mind a pertárgy értéke megállapítása (BH 1999.250), mind az eljárási illeték alapjának meghatározása során (EBH 1999.94) a korábbi bírói gyakorlat szerint, ha a felperes a keresetében a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független szankcióit és sérelemdíj iránti igényét együtt érvényesítette, úgy keresete – a perérték meghatározása szempontjából – egységes keresetnek minősült és csak az összegszerűen meghatározott sérelemdíj (kártérítés) iránti igényt kellett figyelembe venni, a felróhatóságtól független (objektív) igényekre eső meg nem határozható perérték az Itv. 39. § (3) bekezdése alapján csak akkor volt figyelembe vehető, ha az az alapján számítandó érték meghaladta a sérelemdíj iránti követelést.

[49] Az Itv. 39. § (1) bekezdése 2020. január 1. napjától a per tárgyának értékét tekinti az illeték megfizetésének alapjának a korábbi „eljárás tárgyának értéke” helyett. E jogszabályváltozás miatt – a Pp. háromtagú keresetfogalmára is figyelemmel – a korábbi gyakorlat nem tartható fenn. A háromtagú keresetfogalom esetében a kereset azonosíthatósága, megkülönböztethetősége más igényektől a kereseti kérelem, a tényelőadás és a jog fél általi minősítése (jogcím) vizsgálatával ejthető meg (A Polgári Perrendtartás és a kapcsolódó jogszabályok kommentárja I. kötet 1637 bekezdés, HVG ORAC). A háromtagú keresetfogalom egyik jelentősége éppen abban áll, hogy ezáltal dönthető el az is, fennáll-e keresethalmazat. Míg a polgári perrendtartásról szóló korábban hatályos 1952. évi III. törvény (rPp.) a kéttagú (petitum és tényállás) keresetfogalom talaján állt, a bíróság a jogcímhez nem volt kötve, a Pp. háromtagú keresetfogalmából következően a kereset kötelező tartalmi eleme a jogcím megjelölése. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, ami alapján a személyiségi jogi perekben a kereset, vagy a keresethalmazat fogalmát eltérően lehetne értelmezni.

[50] Ebből következően, ha a felperes a perben eltérő igényeket érvényesít, amelyeknek a Pp. 7. § 8. pontja szerinti jogalapja (a jogcím) különböző, akkor ezek az igények keresethalmazatot képeznek. A személyiségi jogsértés esetén a felróhatóságtól független (objektív) különböző jogkövetkezményeknek különböző a jogalapja, mert azok nem azonos anyagi jogszabályi rendelkezésen alapulnak. A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pontjában írt szankciók külön kérelmeket alapoznak meg, s a bíróság e körben is kötve van a kereseti kérelemhez. Csak az állított jogsértés, jogsértések megtörténtét vizsgálhatja, kizárólag ezen jogsértéseket állapíthatja meg és nem alkalmazhat más felróhatóságtól független szankciót, mint amit a fél a keresetben kért. Több objektív jogkövetkezmény alkalmazására irányuló kereseti kérelem esetén külön-külön vizsgálendő, hogy az egyes jogkövetkezmények (szankciók) alkalmazása indokolt-e. Az azonos magatartással elkövetett – azonos ténybeli alapokon nyugvó – de különböző jogcímeken előterjesztett jogsértések megállapítására, vagy más objektív jogkövetkezmények alkalmazására irányuló keresetek is tárgyi keresethalmazatban állnak egymással, mert az érvényesíteni kívánt igény jogalapja – a megsértett alanyi jog – eltérő. A felróhatóságtól független szankciók alkalmazására vonatkozó igény, illetőleg a sérelemdíj igény egymástól függetlenül és együttesen is érvényesíthető a sérelmet szenvedett fél döntésétől függően, ezért a sérelemdíj iránti igény valódi tárgyi keresethalmazatot képez a felróhatóságtól független jogkövetkezményekkel.

[51] A Kúria Pfv.20.194/2025/10. számú határozatának indokolása szerinti „egyetlen jogsértés” azt jelenti, az igényt érvényesítőnek egy személyiségi joga sérült. Ezzel szemben az azonos magatartással elkövetett több személyiségi jogsértés nem tekinthető egy jogsértésnek. Az egy jogsértésre alapított különböző igények érvényesítése pedig a részben eltérő jogalap miatt, a háromtagú keresetfogalomból következően keresethalmazatot képeznek. A Kúria Pfv.20.326/2024/6. számú határozatának indokolásában írt „szoros összefüggés” a Pp. 173. § (1) bekezdése szerint az előterjeszthető keresethalmazat körében vizsgálendő körülmény, de abból a háromtagú keresetfogalom szerint nem következik az, hogy a különböző jogalapon előterjesztett igények ne állnának egymással halmazatban.

[52] A fentiek alapján a Győri Ítéltábla következetes álláspontja szerint (pl. Pf.II.20.008/2026/8/I., Pf.II.20.016/2026/8/I.) sem a Pp., sem az Itv. rendelkezéseiből nem következik, hogy valódi tárgyi keresethalmazat esetén az egyes kereseti kérelmek illetékmentesek lennének, vagy a valódi keresethalmazat egyik kereset után fizetendő illeték magába foglalná a további, halmazatban álló kereseti kérelmek után fizetendő illeték egy részét vagy annak egészét. Az Itv. 40. § (1) bekezdése azt írja elő, hogy ha a fél egy

eljárásban egy jogviszonyból eredő több igényét vagy több jogviszonyból eredő igényeit érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor – a járulékok figyelmen kívül hagyásával – az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. Ezen rendelkezés alkalmazását nem zárja ki az Itv. 39. § (3) bekezdése, ugyanis az Itv. 40. § (1) bekezdése a több igény érvényesítése esetén követendő speciális szabály, másrészt utóbbi szabály is az „eljárás tárgya értékének” megállapításáról rendelkezik. A jelenleg irányadó jogszabályi rendelkezések alapján a személyiségi jogi perekben valamennyi valódi tárgyi keresethalmazatként előterjesztett kereseti kérelem önálló illetékalapot képez, s az eljárás tárgyának így kumulált értéke alapján határozandó meg a fizetendő illeték mértéke. Ez áll összhangban a pertárgy értékének számítására vonatkozó Pp. 21. § (5) bekezdésében foglaltakkal is.

[53] A fentiekre tekintettel az ítéltábla eltért az elsőfokú bíróság által figyelembe vett illetékalaptól: az eljárási illetéket megállapítási keresetenként 4 x 600.000 forint, továbbá 3.600.000 forint sérelemdíj igény alapul vételével mindösszesen 6.000.000 forint illetékalappal számítva határozta meg az Itv. 42. § (1) bekezdése alapján. Ezért az elsőfokú bíróság által feljegyzett 199.500 forint helyett 289.500 forint elsőfokú eljárási illeték marad az állam terhén.

[54] Egyéb vonatkozásban a pertárgy értékének magasabb összegben történő megállapítása nem bír relevanciával, tekintettel arra, hogy az alperes a részére az elsőfokú bíróság által megállapított pertárgy érték alapján megállapított perköltség összegének felemelését fellebbezéssel nem kérte.

[55] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése folytán viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült költségeket. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja és a 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján, 300.000 forintban határozta meg az alperes jogtanácsosi munkadíját és kötelezte a pervesztes felperest annak megfizetésére.

[56] A feljegyzett, az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint számított 480.000 forint fellebbezési illeték a felperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad. [Pp. 102. § (6) bekezdés]

[57] A felperes pártfogú ügyvédjének díját illetően a Pp. 101. (3) bekezdése alapján rendelkezett az ítéltábla arról, hogy viselésére a pervesztes felperes köteles.

[58] A Pp. 365. § (2) bekezdése értelmében az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2026. május 28.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Bartus Erika s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró